

РЕШЕНИЕ

№ 904

гр. София, 23.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: В. Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Христина Сп. Кръстева
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20221100502988 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

С решение от 20.12.2021г., постановено по гр. д. № 18912/2020г. по описа на Софийски районен съд, ГО, 43 състав, е отхвърлен предявеният от “Т.Б.” ЕАД срещу Б. В. О. иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 228 от ЗЕС за осъждане на ответника да заплати сумата от 171, 80 лева, представляваща незаплатени лизингови вноски по договор за лизинг от 18.07.2016г. за устройство марка ALCATEL POP 4 SILVER, дължими за периода от м.12.2016г. до м.06.2018г.

Срещу решението е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от ищеца “Й.Б.” ЕАД /с предишно наименование “Т.Б.” ЕАД/, в която са изложени оплаквания за допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния закон. Конкретно се твърди неправилност на изводите на съда, че клаузата на чл. 12, ал. 2 от Общите условия на договора за лизинг не съдържа достатъчно ясни критерии за тежестта на договорното неизпълнение, при проявлението на което настъпва предсрочна изискуемост на вземането за лизингови вноски, от което следвал неравноправният ѝ характер. Счита, че нормите на ЗЗП са неприложими, тъй като общите условия са били

предоставени на абоната за одобрение, което изключва възможността те да имат неравноправен характер. Навеждат се и съображения за необоснованост на изводите на СРС, че чл. 12, ал. 2 от Общите условия обуславя предсрочна изискуемост на лизинговите вноски за виновно неизпълнение не на договора за лизинг, а на друг договор за мобилни услуги, сключен от лизингополучателя. На следващо място излага, че към датата на подаване на исковата молба в съда всички претендирани незаплатени лизингови вноски по процесния договор са били падежирали. Счита, че първоинстанционният съд не е взел предвид, че се претендира изпълнение на парично задължение, падежът на който е настъпил към датата на сезиране, поради което неправилно е отхвърлил претенцията поради липса на основание за настъпване на тяхната предсрочна изискуемост. По тези съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявеният иск да се уважи.

Насрещната страна Б. В. О., чрез назначения от съда по реда на чл. 47 от ГПК особен представител, оспорва въззивната жалба като неоснователна. Счита първоинстанционното решение за правилно и обосновано, като постановено в съответствие със събраните по делото доказателства и в правилно приложение на относимите материално-правни норми.

Първоинстанционното решение, в частта, в която са уважени предявените искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 229 от ЗЕС, е влязло в сила като необжалвано.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 от ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на въззиваемия, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК и е допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

При извършената проверка по реда на чл. 269, ал. 1 от ГПК въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Ето защо съдът дължи произнасяне по същество на спора в рамките на доводите, заявени с въззивната жалба, от които е ограничен, съгласно нормата на чл. 269, предл. 2-ро от ГПК.

Предявен е иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на лизингови вноски по договор за лизинг от 18.07.2016г.

За да отхвърли предявения иск първоинстанционният съд е приел, че съгласно чл.12, ал. 2 от общите условия на договора за лизинг е уговорено, че месечните вноски и другите дължими възнаграждения по договора за лизинг стават предсрочно изискуеми в случай на прекратяване на договора за мобилни услуги, както и в случай на забава на дължими съгласно същия плащания. Направен е извод, че тази клауза от ОУ на процесния договор за лизинг е неравноправна, тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. В мотивите на решението е посочено, че цитираната клауза урежда условията за настъпване на автоматична предсрочна изискуемост на лизинговите вноски, както и произтичащите от това последици за потребителя – ответник. Според същата клауза месечните вноски и другите дължими възнаграждения стават предсрочно изискуеми в случаите, както на прекратяване на договора на мобилни услуги, така и на забава на дължими съгласно същия плащания от лизингополучателя. Прието е, че тази клауза на общите условия не би била неравноправна само ако съдържа достатъчно ясни критерии за тежестта на договорното неизпълнение, при проявлението на което настъпва предсрочна изискуемост на лизинговите вноски, а случаят не е такъв. Напротив, тя не съдържа указание нито за причината за прекратяването на договора за мобилни услуги, сключен с лизингополучателя (безвиновно или по негова вина), нито дали просрочието (забавата в плащането на дължимите по него плащания) съгласно същия договор следва да обхваща едно или няколко дължими „плащания“ по една или различни фактури по договора за мобилни услуги или само част от тях, нито какво трябва да е естеството на тези плащания – месечни абонаментни такси и/или мобилни услуги. Нещо повече, тази клауза обуславяла предсрочна изискуемост на лизинговите вноски за неизпълнение не на договора за лизинг, а на друг договор/и за мобилни услуги, сключен/и от лизингополучателя. Липсата на ясни критерии в съдържанието на същата клауза препятствала възможността при възникналия в случая съдебен спор между страните съдът да прецени дали е осъществено предвиденото в тази клауза основание, и то за автоматична предсрочна изискуемост на същите вноски. Поради тази неяснота за тежестта на

неизпълнението, и то по друг договор (договор за мобилни услуги), обуславящо тази автоматичната предсрочна изискуемост на лизинговите вноски с ненастъпил падеж по процесния договор за лизинг, клаузата на чл.12, ал. 2 от общите му условия поставя ответника в значително по-неблагоприятно положение спрямо ищеца, който може да се позове на нея винаги, когато същият забави което и да е плащане по договора за мобилни услуги или последният бъде прекратен/развален дори за незначително неизпълнение, дори забавата да е частична или да касае само акцесорни и/или незначителни с оглед интереса на кредитора задължения по същия договор. Съдът е приел още, че тази клауза е в разрез и с принципа за равнопоставеност на страните в договорното правоотношение, от който произтича изискването за кредитора да уведоми длъжника за предсрочната изискуемост. А предвиденото в чл. 12, ал. 2 от общите условия на договора за лизинг автоматично настъпване на тази изискуемост, дори и в случай на незначителна забава на дължими по договора за мобилни услуги плащания, респективно независимо от причината за прекратяването му, без необходимост от уведомяване на ответника – длъжник за това, нарушава изискването за равновесие в отношенията длъжник - кредитор и поставя ответника в значително по-неблагоприятно положение, включително като се имат предвид неблагоприятните за него последици от предсрочната изискуемост на лизинговите вноски с ненастъпил падеж. По тези съображения е направен извод, че за ищеца не е възникнало и поради това не съществува вземане в размер на 171, 80 лева, представляващо дължими лизингови вноски по договор за лизинг от 18.07.2016 г. за периода от месец 12/2016 г. до м.06/2018г. и предявеният иск е отхвърлен.

Настоящият съдебен състав счита обжалваното решение за неправилно по следните съображения:

По делото не е спорно, че между страните на 18.07.2016г. е сключен договор за мобилни услуги с клиентски номер № ***** и за телефонен номер ***** по абонаментна програма „Нонстоп“ и месечна абонаментна такса от 29, 99 лева. Абонатът е сключил и договор за лизинг от 18.07.2016г., по силата на който на ответника е предоставено мобилно устройство ALCATEL POP 4 SILVER. Предаването на същото е изрично удостоверено в чл. 4 от договора за лизинг. Уговорената продажна цена в общ размер на 197,

57 лева е платима на 23 месечни вноски в размер на по 8, 59 лева. Всяка месечна вноска се заплаща в сроковете за плащане на сумите по месечни таксуващи фактури, издавани за ползвани услуги по договора за услуги /чл. 3, ал. 2 от договора за лизинг/. Съгласно чл. 26.1. от Общите условия на ищцовото дружество за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги, плащането на услугите се извършва въз основа на месечната фактура, която се издава на името на потребителя. Неполучаването на фактурите не освобождава потребителите от задълженията им за плащане на дължимите суми. Според т. 27. от Общите условия, плащането на посочените във фактурите суми се извършва в срока, указан по фактурата, но не по-късно от 18 дни след датата на издаването ѝ.

Противно на приетото от първоинстанционния съд предявената в настоящото производство претенция е основана на твърдението за настъпил падеж за плащането на всички лизингови вноски. С извършената недължима служебна проверка за неравноправност на неприложима в настоящия случай клауза първоинстанционният съд е излязъл извън предмета на делото и е постановил неправилно решение. Ищецът основава качеството си на кредитор на сключения между страните и неоспорен от ответника по реда на чл. 193 от ГПК договор за продажба на мобилно устройство на лизинг /разсрочено плащане/, по силата на който ищцовото дружество е предоставило на потребителя описания телефонен апарат, а последният е поел задължение да заплати продажната цена на 23 равни месечни вноски, считано от датата на подписване на договора. Последната вноска е дължима през м.06.2018г., а исковата претенция е предявена на 21.05.2020г., т.е. след изтичане на крайния падеж на задължението. Ответникът нито твърди, нито установява да е погасил задължението си в претендирания размер, поради което предявеният иск е основателен.

С оглед изложеното обжалваното решение следва да се отмени и вместо него да се постанови друго, с което предявеният иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД да се уважи.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззивника следва да се присъдят сторените по делото разноски в общ размер на 355 лева, от които 25 лева за държавна такса, 180 лева адвокатско

възнаграждение и 150 лева възнаграждение за особения представител на насрещната страна

В полза на ищеца в първоинстанционното производство следва да се присъдят сторените по делото разноски съразмерно на уважената част от общо предявените искове, които възлизат на сумата от общо 114, 51 лева за заплатена държавна такса, адвокатско възнаграждение и възнаграждение за особения представител на насрещната страна.

С оглед цената на иска и предвид ограничението по чл. 280, ал. 3 от ГПК настоящото решение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран Софийският градски съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20224097 от 20.12.2021г., постановено по гр.дело № 18912/2020г. по описа на СРС, ГО, 43 състав и **вместо това ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА Б. В. О., ЕГН *****, гр. София, жк “*****” да заплати на “Й.Б.” ЕАД /с предишно наименование “Т.Б.” ЕАД/, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, жк “Младост 4”, Бизнес Парк София, сграда 6 по иск с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД сумата от 171, 80 /сто седемдесет и един лев и 80 ст/ лева, представляваща неплатени месечни вноски по договор за лизинг от 18.07.2016г. за устройство ALCATEL POP 4 SILVER, дължими за периода от м.12.2016г. до м.06.2018г.

ОСЪЖДА Б. В. О., ЕГН *****, гр. София, жк “*****” да заплати на “Й.Б.” ЕАД /с предишно наименование “Т.Б.” ЕАД/, с ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. София, жк “Младост 4”, Бизнес Парк София, сграда 6 на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 114, 51 /сто и четиринадесет лева и 51 ст./ лева – съдебни разноски в първоинстанционното производство, както и да заплати на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 355 /триста петдесет и пет/ лева – съдебни разноски във въззивното производство.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____